

Sorge-klagar öfver en kär faders tidiga bortgång yttradt på et i spädaste å...

1700-1829 81 Cbza 1778 Sorge-klagan
(nr 275)

National Library
of Sweden

SORGE-KLAGAN

Öfver

En Kär FADERS tidiga Bortgång

Yttrad

På et i spådafte åren efterlämnadt

LITET BARNS

Vägnar.

WASA,

Tryckt hos GEORG WILHELM LONDICER,

1778.

Cum repeto noctem, qua tot mihi cara reliqui

Labitur ex oculis nunc quoque, gutta meis.

Singula quid referam? nil non mortale tenemus

Pectoris exceptis ingenique bonis.

Du all Naturens påst, som tygelfritt kan rafa,
Du hela Verldens skräck, båd' Kung och tiggarns fasa,
Du Död, du grymma Död, din ankomst hjertan rör,
Du ikonar ej et lif, til evighet du för.
En vinning du dock är, då längtan stadiggt brinner
På den, som bröt din udd, på JESU Blod, som rinner:
På den, som leger vann, til hela Verldens tröst;
På den, som gifver nåd, när armod klämmer bröst.
Men ack! du hårda Död, hur' kan du det försvara,
Hvad har min oskuld gjordt, skal du min fiend' vara?
Du rycker bort min Far, min glädje, och mitt alt;
Hans ömhet hör's ej mer; Hans hufvud är ju kallt.
Hår står jag med min Mor, som Mannen hjertligt saknar,
Hon känner smärtan först, då Hon en änka vaknar!
Då ändat är et Lif, då handen ligger stål,
Då Verlden sofver fött, så ikiljes kropp och själ.
Ack! hjertat rör's til sorg, det vil i stycken brista;
Min Far Han be'r god natt, och låger til det sista:
Blif JESUS Barnets tröst! Vålsignelsen jag får.
Min Mamma åfventå, förr'n Far ur Verlden går.
Mitt hjerta är väl spådt, at någon motgång känna,
Dock ser jag forgedragt och ljus vid Liket bränna,
Mitt unga Bröst du satt uti en smärta stor,
Når du en fågnad tog, från mig och söta Mor.
Jag vankar och af och ann, jag lallar och skal tala,
Jag ser hår sorg och gråt, jag menlöft vil hugsvala;
Men når min spåda röst, til örat tränger sig,
Så gifver det et lår, ack! Allmagt tänk på mig!
Jag ropar: Mamma kår', låt bli at nu så gråta,
Hos JESUS Pappa är. Men Mammans kinder våta,
Hår lifva up mitt qual: nu saknar jag min Far!
Du Död, mitt hjerta rör's, ty du mig gramse var.

Si Död! hur' du har klämt båd' Mors och Sonens hjerta,
Min ofkuld väcker up en ömmand' sorg och smärta!
Ack! Far min löta Far, vilst dig jag förja må,
Men kom min hulda Mor, hos JESUM tröst vi få.
GUD, som nu all ting styr, vår vördnad bör upröra,
Han gör ju alltid godt, til Dygden Han vil föra,
Föräldrar och et Barn, Han tucktar med sin hand
Låt därför kärlek, tro, här helga få vår and'!!!

